

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 4C/165/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5111222543
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sýkorová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2013:5111222543.6

Rozhodnutie

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Ivetou Sýkorovou, v právnej veci navrhovateľa: C. X., nar. X.XX.XXXX, bytom A., R. XXX/XX, A., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Chlapík, s.r.o., Sládkovičova 13, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Slovenská republika, zast.: Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 821 85 Bratislava - Staré Mesto, o zaplatenie 1.907,31 € s prísl. takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.907,31 spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.907,31 € od 19.5.2011 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti sa návrh zamietá.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 100 % do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa písomným návrhom doručeným súdu dňa 7.7.2011 domáhal vydania rozsudku, ktorým by bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.907,31 EUR, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo žalovanej sumy od 14.4.2011 do zaplatenia a nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 266,22 EUR. Svoj návrh odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa ČVS:ORP-831/OVK-ZA-2008 zo dňa 18.8.2008 bolo začaté proti navrhovateľovi trestné stíhanie pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa§ 183 ods. 1 a ods. 2 písm. d) Trestného zákona. Po podaní obžaloby prokurátorom bolo na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 34T/59/2009 vedené voči navrhovateľovi trestné stíhanie pre zločin obmedzovania osobnej slobody. Navrhovateľ bol následne Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 34T/59/2009 zo dňa 27.5.2010 v spojení s Uznesením Krajského súdu Žilina sp. zn.1To/97/2010-203 zo dňa 5.10.2010 oslobodený spod obžaloby. Vzhľadom na závažnosť obvinenia a s tým súvisiace zachovanie práv navrhovateľa ako obvineného splnomocnil navrhovateľ k obhajobe a vykonávaniu úkonov obhajoby advokáta JUDr. Dušana Chlapíka, Sládkovičova 13, Žilina. Navrhovateľovi vznikla trestným konaním ujma, spočívajúca v nákladoch za obhajobu a cestovných nákladoch za účasť na vyšetrovacích úkonoch a súdnych pojednávaniach z miesta bydliska A. do Q.. K účasti na týchto úkonoch používal osobné motorové vozidlo A., H. Q. XXX K.. V náklady navrhovateľ vyčísluje vo výške cestovného verejným dopravným prostriedkov. Za vykonané úkony obhajoby podľa vyčíslenia advokátskej kancelárie uhradil sumu 1.878,79 EUR. Na vyšetrovacích úkonoch a pojednávaniach súdu sa navrhovateľ zúčastnil v dňoch 18.8., 24.9., 11.11. v roku 2008, 23.3., 19.6., 13.10. v roku 2009 a 23.2., 9.4., 14.5., 27.5. a 5.10. v roku 2010, teda celkovo v jedenástich prípadoch. Cestovné autobusom z miesta bydliska A. do Q. je v cene 1,30 EUR, čo pri obojstrannej jazde predstavuje 2,60 EUR. Za vykonaných 11 jázd ujma navrhovateľa predstavuje 28,60 EUR. Celkom teda výška spôsobenej škody, vzniknutej úhradou sumy 1.878,79 EUR za úkony obhajoby a úhradou cestovných nákladov v sume 28,60 EUR predstavuje sumu 1.907,31 EUR.

Navrhovateľ podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. podaním zo dňa 1.3.2011 požiadal odporcu o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody. Odporca oznámil navrhovateľovi listom zo dňa 19.5.2011, že v danom prípade nie je splnená jedna zo základných podmienok ustanovených Zákonom č. 514/2003 Z. z., a to existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu a z uvedeného dôvodu nie je možné žiadosti navrhovateľovi vyhovieť. S takýmto stanoviskom odporcu navrhovateľ nesúhlasí, a to s poukazom na ustálenú právnu prax z rozhodovania súdov v SR, ako aj judikatúru Najvyššieho súdu SR. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 M Cdo/15/2009, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo 53/93 vyplýva, že: „Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z. z., účinného od 1.7.2004 a rovnako aj podľa predtým platného Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, účinného do 30.6.2004. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery, prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti Zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 - 4 Zákona č. 58/1969 Zb. (v súčasnosti Zákon č. 514/2003 Z. z.) zásadne právo na náhradu škody, spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby, a to bez zreteľa na to, či mu bol obhajca ustanovený, alebo si ho zvolil sám.“

Na základe týchto skutočností považuje navrhovateľ svoj nárok v plnom rozsahu za opodstatnený a podľa § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. je nútený domáhať sa svojho nároku súdnou cestou, keďže odporca jeho nárok na náhradu škody dobrovoľne neuspokojil. Odporcovi bola žiadosť navrhovateľa o náhradu škody doručená dňa 1.4.2011, keďže odporca je v omeškaní so splatením peňažného dlhu, navrhuje navrhovateľ zaviazat' odporcu aj k zaplateniu úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo žalovanej sumy od 1.4.2011 do zaplatenia.

Navrhovateľ k návrhu na začatie konania pripojil nasledovné listinné dôkazy, z ktorých súd zistil:

Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Žiline ČVS:ORP-831/OVK-ZA-2008 zo dňa 18.8.2008 bolo začaté trestné stíhanie C. X., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom M. XXX/X, A., ako obvineného za zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že obvinený dňa 17.8.2008 v čase od 19. hodiny do 19.15 hodiny na ceste z miesta známom pod názvom „N.“, v katastri obce G., smerom do obce A. počas jazdy v osobnom motorovom vozidle zn. Renault Cangoo bez oprávnenia bránil opusteniu vozidla D. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. č. XX, pričom jej úmyslu opustiť vozidlo predchádzala skutočnosť, že obvinený vozidlo nasmeroval opačným smerom, ako na cestu k miestu bydliska D. Z., odbočil na rozšírenú krajinu cesty, vypol motor, zostal s vozidlom stáť, potom sa D. Z. jemne dotkol stehien, vošiel ľavou rukou pod tričko pod úroveň podprsenky, pŕs sa však nedotkol, vtedy si D. Z. otvorila dvere na aute a chcela odísť pešo domov, ale obvinený rukou zatvoril dvere vozidla a povedal jej, že ju nepustí, aj keď mala nohu na prahu dverí, následne ju chytil oboma rukami okolo pása, bránil jej v odchode z vozidla a nútil ju zostať pri ňom, čím je svojím konaním bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu.

Z Rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 34T/59/2009 zo dňa 27.5.2010 súd zistil, že obžalovaný C. X. bol oslobodený spod obžaloby č. 1Pv 828/08 zo dňa 7.4.2009 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona na skutkovom základe, že dňa 17.8.2008, v čase od 19.00 hod. do 19.15 hod. v katastri obce G., na ceste vedúcom z miesta zvanom „N.“ smerom do obce A., bez oprávnenia bránil D. Z. opustiť počas jazdy osobné motorové vozidlo zn. Renault Cangoo.

Z odôvodnenia rozsudku - OS Žilina 34T 59/2009 súd zistil, že súd vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní zhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, každý jednotlivito v ich súhrne a dospel k záveru, že obžalovaný konaním, ktoré popísala vo svojej výpovedi svedkyňa poškodená D. Z., nenaplnil skutkovú podstatu zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona tak, ako mu ho dávala za vinu obžaloba. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade odôvodňovali postup podľa § 287 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom. Svedkovia E. G., J. W. sa vyjadrovali k jednotlivým okolnostiam, predchádzajúcim, prípadne nasledujúcim po skutku, ktorý je predmetom obžaloby. Z ich výpovedí, podobne ako z výpovede obžalovaného, vyplynulo, že poškodená P. Z. požívala alkohol, ktorý mali so sebou aj počas toho, ako sedeli a rozprávali sa na lavičkách a bolo na nej vidno, že má vypité, lebo sa všetkému smiala. Poškodená D. Z. mala tendenciu najskôr popierať, že nejaký alkohol vôbec mali so sebou, potom pripustila, že isté množstvo alkoholu vypila, ale až cestou naspäť do A., keď bola vystresovaná z konania obžalovaného. Množstvo požitého alkoholu už nebolo možné verifikovať. Avšak z výpovede policajta, ako aj príbuzných, vyplynulo, že v deň skutku - vo večerných hodinách a v skorých ranných hodinách nasledujúceho dňa pri jej výsluchu na nej nebadali známky požitia alkoholu. Takéto tvrdenia potom vyvracajú obranu obžalovaného, že poškodená veľa pila. Ďalej skutočnosť, o ktorej vypovedal svedok J. D., že deň pred skutkom obžalovaný doviezol poškodenú za ním do A., vyvracia tvrdenia obžalovaného i poškodenej, že sa nijakým spôsobom nekontaktovali. Na uvedené skutočnosti poukázal súd preto, že tak obžalovaný, ako aj poškodená, sa chceli prezentovať pred súdom v lepšom svetle. Výpovede ďalších vypočutých svedkov slúžili súdu k tomu, aby si vytvoril lepší obraz o skutku a vypovedali predovšetkým o správaní poškodenej pred, i po skutku. K súdenému skutku musel súd vyhodnotiť predovšetkým výpoveď obžalovaného a poškodenej. Výpoveď svedkyne poškodenej D. Z. ako najdôležitejší dôkaz v tomto konaní sa však postupne „vyvíjala“ tak, že popis jednotlivých udalostí a ich následnosť bola odlišná od tých, z ktorých vychádzala prokurátorka pri podaní obžaloby. Súčasne svedkyňa uviedla aj dôvod, pre ktorý jej konanie obžalovaného prekážalo. Uvedené doplnenia a zmeny vo výpovedi poškodenej viedli súd k záveru, že sa skutok stal, následne súd na tieto doplnenia a zmeny vyhodnotil, že nenaplnil objektívnu stránku označeného zločinu obmedzovania osobnej slobody. Znak objektívnej stránky skutkovej podstaty obmedzovania osobnej slobody - bez oprávnenia brániť, užívať osobnú slobodu - je potrebné vysvetliť tak, že páchatel niekomu znemožňuje, alebo obmedzuje voľný pohyb a súčasne mu bráni o svojom pohybe slobodne rozhodovať, pričom bránenie musí byť ťažko prekonateľné. V súvislosti s výpoveďou svedkyne poškodenej D. Z. súd považoval za potrebné práve vysvetliť tento pojem brániť poškodenej vo vystúpení z dopravného prostriedku. Poškodená s obžalovaným dobrovoľne nastúpila do auta, vlastne ho sama požiadala, aby ju išiel zaviezť domov. Obžalovaný sa išiel s autom otočiť, keď išiel ďalej, povedala, že sa ponáhľa, potom zastavil. Aj keď otvorila dvere, z auta nevystúpila, lebo chcela, aby ju zaviezol domov, nepoznala to tam, len si neželala, aby ju neobchytával. Podľa vyjadrenia poškodenej v tom čase mala napísať SMS správu v počte 9 viet, a to v čase, keď sa obžalovaný na ňu lepil. Zavretie dverí na aute podľa popisu udalostí poškodenu súd neposúdil ako konanie, ktorým by mal obžalovaný poškodenej P. Z. zabrániť vo voľnom pohybe, pretože ako uviedla poškodená, povedal jej, že ju zavezie do A. a auto aj naštartoval. Z výpovedí svedkov J. W. a E. G. mal súd preukázané, že obžalovaný sa otočil autom za chvíľu a aj sama poškodená uviedla, že obžalovaný takto stál s autom asi 5 - 10 minút a z toho minimálne 1,5 minúty písala SMS priateľovi. Teda ani za predpokladaného času trvania skutku podľa názoru súdu nebolo možné urobiť záver, že ide o konanie tak závažné, aby súd u obžalovaného vyvodil trestno-právnu zodpovednosť. Pretože zmeny a doplnenia vo výpovedi poškodenej pripustili aj možnosť iného záveru, ktorý v konečnom dôsledku viedol súd k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby, považoval súd výpoveď poškodenej za nevierohodnú. Takýto dôkaz považoval súd za nedostatočný na vyslovenie o vine obžalovaného. Podľa ustálenej judikatúry, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybiteľný, či dokonca vyvrátený. (Jtk KS ZA 11/09). Úvaha súdu v tomto smere je podporená aj závermi znaleckého posudku z odboru psychológie, podľa ktorých poškodená nemusí mať celkom objektívny odhad situácie, situáciu môže vnímať skreslene, aj skreslene interpretovať, nejde však o vedomé skreslenie. V čase psychologického vyšetrenia v jej prežívaní a v správaní sa neodrážali symptómy post traumatickej stresovej poruchy, ktoré by sa mali objaviť. Pre poškodenú to nebol traumatizujúci zážitok tak, ako uvádzala. Situáciu vyhodnocovala až následne, po tom, ako jej kamarátky D. U. a D. T. oznámili, že aj ich sa pokúsil obžalovaný obťažovať. Situáciu rozoberala s týmito kamarátkami v súvislostiach, že ju mohol aj znásilniť. Strach zo stretnutia s obžalovaným znalkyňa neoznačila za vyhybavé správanie, len za prechodný stav.

Z Uznesenia Krajského súdu Žilina sp. zn. 1To 97/2010-203 zo dňa 5.10.2010 súd zistil, že krajský súd o odvolaní okresného prokurátora podaného proti Rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 34T/59/2009 zo dňa 27.5.2010 rozhodol na verejnom zasadnutí, konanom 5.10.2010 tak, že odvolanie okresného prokurátora zamietol, pretože nie je dôvodné. Z odôvodnenia uznesenia súd zistil, že podľa názoru krajského súdu je oslobodzujúci výrok prvostupňového súdu správny a zákonný a má dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch. Krajský súd preskúmaním spisu zistil, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania, závery okresného súdu prezentované vo výrokovvej časti rozsudku, týkajúce sa oslobodenia obžalovaného spod obžaloby okresného prokurátora pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku si krajský súd v celom rozsahu osvojil, a preto v podrobnostiach odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že skutkový dej, ktorý sa stal 17.8.2008 a ktorý obžaloba kvalifikovala ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, nie je trestným činom a ani iným protiprávnym konaním. Pre vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného chýba naplnenie objektívnej stránky žalovaného zločinu obmedzovania osobnej slobody. Tento záver urobil aj krajský súd, najmä z:

- konania samotnej poškodenej pred spáchaním činu aj po čine (poškodená nastúpila dobrovoľne do auta obžalovaného, sama ho požiadala, aby ju išiel odviezť domov do A.. Následne, aj napriek tomu, že obžalovaný sa mal voči nej dopustiť protiprávneho konania uvedeného v obžalobe, zostala s ním naďalej v aute a keď ku nim do auta nastúpili ďalšie osoby - svedkovia C. W. a Y. G., len si presadla dozadu a obžalovaným sa nechala odviezť domov).
 - verbálnych prejavov samotnej poškodenej (v aute boli okrem nich dvoch, t. j. obžalovaného a poškodenej, prítomní aj C. W. a Y. G., ktorým o údajnom predchádzajúcom incidente nič nepovedala, poškodená v aute stále telefonovala).
 - v kritickom čase, t. j. počas jej obmedzovania v pohybe, mala poškodená napísať SMS správu v počte 9 viet svojmu priateľovi.
 - pred spáchaním skutku, aj po ňom, poškodená požívala alkohol (pred súdom sama potvrdila, že vypila dva glyg Fernetu a po skutku panák vodky alebo Karpatské horké).
 - z výpovede svedkov vyplynulo, že poškodená mala sexuálne návrhy na prítomných svedkov, hoci to samotná poškodená popierala.
 - podľa súdnej znalkyne PhDr. E. C. v čase psychologického vyšetrenia poškodenej sa v jej prežívaní a správaní neodrážali syndrómy posttraumatickej stresovej poruchy. Znalkyňa zároveň konštatovala, že poškodená sa fyzicky javí ďaleko zrelšie, ako v mentálnom a osobnostnom zrení. V čase psychologického vyšetrenia bola poškodená tehotná.
- Vzhľadom na spôsob a okolnosti spáchania skutku, verbálne prejavy poškodenej a jej vonkajšie správanie v čase skutku, aj po ňom, viedli aj odvolací súd k záveru, že obžalovaný v kritickom čase nebránil poškodenej v slobode pohybu tak, ako má na mysli ustanovenie § 183 Trestného zákona.

Z priebežného vyčíslenia trov obhajoby zo dňa 22.6.2009, vyhotoveného JUDr. N. V. súd zistil, že trovy obhajoby za doteraz vykonané úkony v trestnej veci vedenej na OS Žilina pod sp. zn. 34T 59/2009 boli vyčíslené podľa Vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Výška sadzby za jeden úkon v roku 2008 bola 2.382,-- SKK (79,07 EUR) + režijný paušál 190,-- SKK (6,31 EUR), spolu 85,38 EUR, v roku 2009 86,93 EUR + režijný paušál 6,95 EUR, spolu 93,88 EUR.

V roku 2008 boli vykonané úkony: prevzatie a príprava obhajoby vrátane porady s klientom, 21.8.2008 písomná sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa, 24.9.2008 výsluch obvineného C. X. od 8.30 - 9.30 hod., konfrontácia C. X. - N. T. 10.10.2008 11.15 hod., výsluch svedka Y. G. 8.10.2008 8.45 - 9.25 hod., výsluch svedka N. T. 8.10.2008 10.45 - 11.45 hod., výsluch svedka C. W. 27.10.2008 13.30 - 14.00 hod., preštudovanie vyšetrovacieho spisu po ukončení vyšetrenia 11.11.2008 8.30 - 9.00 hod..

Spis bol z okresnej prokuratúry vrátený vyšetrovateľovi na pokračovanie vo vyšetrení.

V roku 2009 boli vykonané úkony: 14.1.2009 8.35 - 10.15 hod. výsluch svedkov Z., Z., U., 15.1.2009 8.45 - 9.00 hod. výsluch svedka D. N., 23.3.2009 11.00 - 11.25 hod. záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu, 29.4.2009 písomné podanie odporu proti trestnému rozkazu, 19.6.2009 8.30 - 10.00 hod. hlavné pojednávanie na Okresnom súde Žilina.

Spolu tak predstavujú úkony obhajoby 1.067,21 EUR, DPH 20 % - 202,77 EUR, režijný paušál 85,13 EUR, spolu 1.355,29 EUR. Bol poskytnutý preddavok 424,88 EUR, teda k úhrade 930,33 EUR.

Z doučtovania trov obhajoby vyhotoveného dňa 25.1.2011 advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Chlapík, Sládkovičova 13, 010 01 Žilina súd zistil, že za úkony vykonané v ďalšom období v rámci súdneho pojednávania v roku 2009 a v roku 2010 boli vyčíslené trovy obhajoby v sadzbách podľa Vyhlášky č. 655/2004 Z. z.:

Rok 2009 sadzba - 86,93 EUR + režijný paušál 6,95 EUR, spolu 93,88 za úkon, rok 2010 - sadzba 90,17 EUR + režijný paušál 7,21 EUR, spolu 97,38 EUR za úkon.

Hlavné pojednávanie Okresného súdu v Žiline: 13.10.2009 8.40 - 10.40 hod. - 12.40 - 13.55 hod. (3 úkony) 281,64 EUR, 23.2.2010 9.00 - 9.15 hod. odročené pre PN prokurátorky (1/4 sadzby) 28,49 EUR, 9.4.2010 9.00 - 11.00 - 12.00 hod. (2 úkony) 194,76 EUR, 14.5.2010 9.00 - 11.00 hod. 97,38 EUR, 27.5.2010 13.00 - 14.30 hod. 97,38 EUR, 5.10.2010 9.30 - 10.30 hod. odvolacie konanie Krajský súd Žilina 97,38 EUR, spolu 797,03 EUR, DPH 19 % zo sumy 797,03 EUR - 151,43 EUR, celkom 948,46 EUR.

Rekapitulácia: trovy obhajoby vrátane DPH do 22.6.2009 930,33 EUR, trovy obhajoby vrátane DPH od 22.6.2009 - 5.10.2010 948,48 EUR, spolu trovy obhajoby 1.878,79 EUR.

Z faktúry č. 11006, vyhotovenej dňa 25.1.2011, splatnej dňa 15.2.2011, súd zistil, že Advokátska kancelária JUDr. Dušan Chlapík vyúčtovala odberateľovi: C. X., M., XXX XX Rajec sumu 1.878,79 EUR, vrátane DPH za trovy obhajoby 34T/59/2009.

Z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 17.11.2011 súd zistil, že JUDr. Dušan Chlapík, advokát, prijal od C. sumu 1.878,79 EUR za trovy obhajoby 34T/59/2009.

Z výtlačku z webovej stránky cp.atlas.sk zo dňa 4.7.2011 súd zistil, že cena za cestovný lístok prostriedkom hromadnej dopravy - autobusom z A. do Q. predstavuje 1,30 EUR.

Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody navrhovateľa zo dňa 1.3.2011, adresovanej Ministerstvu spravodlivosti SR, súd zistil, že navrhovateľ vyzval Ministerstvo spravodlivosti na náhradu škody vo výške 1.907,31 EUR na základe Zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že na Okresnom súde Žilina bolo pod sp. zn. 34T 59/2009 vedené proti navrhovateľovi trestné stíhanie pre zločin obmedzovania osobnej slobody a navrhovateľ bol Rozsudkom sp. zn. 34T 59/2009 zo dňa 27.5.2010 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To 97/2010-203 zo dňa 5.10.2010 spod obžaloby oslobodený.

Z odpovede Ministerstva vnútra SR zo dňa 19.5.2011 k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody súd zistil, že orgán konajúci v mene štátu vyhodnotil uplatnený nárok navrhovateľa ako nedôvodný s poukazom na neexistenciu nezákonného rozhodnutia, alebo nesprávneho úradného postupu, ktoré ako jedna zo základných podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. neboli na priznanie náhrady škody splnené.

Odporca sa k návrhu na začatie konania vyjadril podaním, doručeným súdu dňa 24.10.2011, v ktorom uviedol, že navrhovateľ si prostredníctvom svojho obhajcu podal sťažnosť, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry v Žiline uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietla ako podanú oneskorene. Po skončení vyšetrovania bol vyšetrovateľom dňa 24.3.2009 spracovaný návrh na podanie obžaloby voči navrhovateľovi. Po predložení zhromaždeného spisového materiálu prokurátorka Okresnej prokuratúry v Žiline nezistila nezákonnosť v postupe vyšetrovateľa, ani v jeho rozhodovaní a dňa 7.4.2009 pod sp. zn. 1Pv 828/08-14 podala na navrhovateľa obžalobu na Okresný súd Žilina. Odporca namieta nedostatok právomoci civilného súdu konať vo veci, nedostatok procesnej spôsobilosti Ministerstva vnútra SR ako orgánu konajúceho v mene Slovenskej republiky a uplatnené úroky z omeškania. Vzhľadom ku skutočnosti, že v tejto veci nebolo právoplatným a vykonateľným rozsudkom určené, že odporca je povinný k úhrade určitej sumy, nemohol sa tak odporca dostať do žiadneho omeškania s peňažným plnením, a preto nemohla ani navrhovateľovi vzniknúť v minulosti pohľadávka voči odporcovi. Odporca namieta trovy vyčíslené právnym zástupcom navrhovateľa za predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s poukazom na § 18 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.

z., 2. vety, podľa ktorého súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Súd Uznesením sp. zn. 4C/165/2011-54 zo dňa 23.4.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.5.2012, o námietke nedostatku právomoci súdu konať v tejto veci, vznesenej odporcom, rozhodol tak, že túto zamietol.

Z pripojeného vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ v Žiline č. ČVS:ORP-831/OVK-ZA-2008 a spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 34T 59/2009 súd zistil:

Z plnomocenstva zo dňa 18.8.2008 (č. I. 6 spisu) súd zistil, že C., nar. X.XX.XXXX, M. XXX/X, A., splnomocnil advokáta JUDr. Dušana Chlapíka, Sládkovičova 13, 010 01 Žilina, aby ho obhajoval v trestnej veci ČVS:ORP-831/OVK-ZA-2008.

Obhajca obvineného C. JUDr. Dušan Chlapík podal dňa 21.8.2008 sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa zo dňa 18.8.2008, doručenú na Okresné riaditeľstvo PZ v Žiline dňa 27.8.2008 (č. I. 7 spisu).

Uznesením 1Pv 828/08-4 Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 11.9.2008 bola v trestnej veci vedenej proti obvinenému C. sťažnosť obvineného C. X., podaná dňa 22.8.2008, zamietnutá ako podaná oneskorene.

Zo zápisnice o výsluchu obvineného C. X. (č. I. 17 spisu) súd zistil, že obvinený bol vypočutý dňa 24.9.2008 o 8.30 hod., zápisnica bola podpísaná vyšetrovateľom PZ, prítomným obhajcom JUDr. Dušanom Chlapíkom a obvineným C. X. o 9.30 hod.

Zo zápisnice o konfrontácii medzi obvineným a svedkom D. Z. (č. I. 28 spisu) súd zistil, že ku konfrontácii došlo dňa 24.9.2008 v čase od 10.10 hod. do 11.15 hodiny, zápisnica bola podpísaná vyšetrovateľom PZ, obhajcom obvineného JUDr. Dušanom Chlapíkom, svedkom poškodeným D. Z. a obvineným C. X..

Zo zápisnice o výsluchu svedka Y. G. (č. I. 33 spisu) súd zistil, že svedok bol vypočutý dňa 8.10.2008 v čase od 8.45 hod. do 9.25 hod., zápisnica o výsluchu bola podpísaná vyšetrovateľom PZ, obhajcom JUDr. Dušanom Chlapíkom a svedkom Y. G..

Zo zápisnice o výsluchu svedka (č. I. 36 spisu) súd zistil, že dňa 8.10.2008 v čase od 10.45 hod. do 11.15 hod. bola vypočutá svedkyňa N. T., zápisnica je podpísaná vyšetrovateľom PZ, obhajcom JUDr. Dušanom Chlapíkom a svedkom N. T..

Zo zápisnice o výsluchu svedka (č. I. 39 spisu) súd zistil, že dňa 8.10.2008 v čase od 11.15 hod. do 11.45 hod. bola vypočutá svedkyňa N. U., zápisnica je podpísaná vyšetrovateľom PZ, prítomným obhajcom JUDr. Dušanom Chlapíkom a svedkom N. U..

Zo zápisnice o výsluchu svedka (č. I. 42 spisu) súd zistil, že dňa 27.10.2008 v čase od 13.30 hod. do 14.00 hod. bol vykonaný výsluch svedka C. W., zápisnica je podpísaná vyšetrovateľom PZ, obhajcom JUDr. Dušanom Chlapíkom a svedkom C. W..

Zo zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného súd zistil, že dňa 14.1.2009 o 8.35 hod. bola vypočutá O. Z. (matka D. Z.), a to v čase od 8.35 hod. do 9.00 hod.. Zápisnica je podpísaná vyšetrovateľom PZ, prítomným obhajcom JUDr. Dušanom Chlapíkom a svedkom O. Z..

Zo zápisnice o výsluchu svedka (č. I. 72 spisu) súd zistil, že dňa 14.1.2009 v čase od 9.55 hod. do 10.15 hod. bol vykonaný výsluch svedkyne N. U., zápisnica je podpísaná vyšetrovateľom PZ, obhajcom JUDr. Dušanom Chlapíkom a svedkom N. U..

Zo zápisnice o výsluchu svedka (č. I. 82 spisu) súd zistil, že dňa 15.1.2009 v čase od 8.45 hod. do 9.00 hod. bol vykonaný výsluch svedka D. N., zápisnica je podpísaná vyšetrovateľom PZ, obhajcom JUDr. Dušanom Chlapíkom a svedkom D. N..

Zo zápisnice o výsluchu svedka (č. I. 84 spisu) súd zistil, že dňa 14.1.2009 v čase od 9.15 hod. do 9.40 hod. bol vykonaný výsluch svedka C. Z. za prítomnosti psychológa PhDr. E. C., zápisnica je podpísaná vyšetrovateľom PZ, obhajcom obvineného JUDr. Dušanom Chlapíkom, psychológom a svedkom.

Zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu (č. I. 101) súd zistil, že obvinený a obhajca preštudovali v čase od 11.00 hod do 11.25 hod. celý vyšetrovací spis.

Dňa 7.4.2009 bola prokurátorkou Okresnej prokuratúry Žilina pod sp. zn. 1Pv 828/08-14 podaná obžaloba na obvineného C. X., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom A. okres Q., že dňa 17.8.2008 v čase od 19.00 hod. do 19.15 hod. v katastri obce G. na ceste, vedúcej z miesta zvanom „N.“ smerom do obce A., bez oprávnenia bránil D. opustiť počas jazdy osobné motorové vozidlo zn. Renault Cango (č. I. 63 spisu).

Dňa 15.4.2009 bol vydaný Okresným súdom Žilina trestný rozkaz, ktorým bol uznaný obvinený C. X. vinným zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona (č. I. 74 spisu).

Dňa 29.4.2009 bol obvineným C. X. prostredníctvom obhajcu, advokáta JUDr. Dušana Chlapíka, podaný proti hore uvedenému trestnému rozkazu odpor (č. I. 79 spisu).

Zo zápisníc o hlavnom pojednávaní súd zistil, že hlavné pojednávania sa uskutočnili na Okresnom súde Žilina dňa 19.6.2009 v čase od 8.45 hod. do 10.01 hod., dňa 13.10.2009 v čase od 8.40 hod. do 13.55 hod., dňa 9.4.2010 v čase od 9.13 hod. do 12.06 hod., dňa 14.5.2010 v čase od 9.00 hod. do 10.57 hod., dňa 27.5.2010 v čase od 13.00 hod. do 14.34 hod.. Dňa 23.2.2010 bolo pojednávanie odročené bez prejednania z dôvodu PN dozorcujúcej prokurátorky. Dňa 5.10.2010 bolo uskutočnené verejné zasadnutie na Krajskom súde Žilina (č. I. 211 spisu) v čase od 9.45 hod. do 10.10 hod..

Súd na námietku Ministerstva vnútra SR zo dňa 5.8.2013 skúmal, ktorý štátny orgán bude v konaní zastupovať štát. Posúdenie, ktorý orgán je príslušný konať mene štátu, má však len procesný význam. Otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene odporcu konať, nie je otázkou pasívnej legitímácie odporcu, zistené nedostatky v zastúpení odporcu majú povahu nedostatku procesných podmienok konania (R 48/1967). V prípade, ak súd je toho názoru, že za štát má konať iný orgán, ako bol označený účastníkom konania v žalobe, je potrebné odstrániť túto procesnú vadu žaloby.

Podľa § 21 ods. 4 veta prvá O.s.p. za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

Podľa § 79 ods. 1 veta piata O.s.p. ak je účastníkom štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať.

Predmetná žaloba je podaná proti odporcovi, v mene ktorého koná príslušný orgán v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z., povinnosťou navrhovateľa je označiť tento orgán.

Navrhovateľ označil Ministerstvo vnútra SR, pričom žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podal na Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré žiadosť navrhovateľa dňa 1.4.2011 odstúpilo na ministerstvo vnútra SR.

Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 19.5.2011 žiadosti o predbežné prerokovanie nároku nevyhovelo. Následne navrhovateľ podal predmetnú žalobu o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, v ktorej taktiež označil Ministerstvo vnútra SR za orgán konajúci v mene odporcu.

Podľa § 1 písm. a) zák.č. 514/2003 Z.z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Je nepochybné, že pasívne legitimovaným je Slovenská republika a bolo vecou navrhovateľa označiť aj zastupujúci orgán, keďže predmetom konania bola náhrada škody, ktorá mala byť navrhovateľovi spôsobená nezákonným rozhodnutím..

Ustanovenie § 4 zák. č. 514/2003 Z.z. upravuje, ktorý orgán koná v mene štátu, čo vyplýva aj z nadpisu tohto ustanovenia „Orgán konajúci v mene štátu.“

Podľa § 4 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení do 31.12.2012 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru.

f) Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 4 ods.1 písm. a) a b) zák. č. 514/2003 Z.z. v znení od 01.01.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Zákonom č. 412/2012 Z.z. bol zákon 514/2003 Z.z. zmenený, pričom daný zákon nadobudol účinnosť dňa 01.01.2013. Keďže touto novelou nebolo dané prechodné ustanovenie a ide o procesnoprávny predpis, nakoľko upravuje zastupovanie Slovenskej republiky, tak pre ďalšie konanie od 01.01.2013 sa aplikuje znenie dané novelou - zákonom č 412/2012 Z.z.

Súd mal z vyšetrovacieho spisu číslo: ČVS:ORP-831/OVK-ZA-2008 preukázané, že sťažnosť obvineného C. podaná dňa 22.8.2008 proti Uzneseniu Okresného riaditeľstva PZ v Žiline ČVS:ORP-831/OVK-ZA-2008 zo dňa 18.8.2008, ktorým bolo začaté trestné stíhanie C. X. ako obvineného za zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, bola Uznesením 1Pv 828/08-4 Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 11.9.2008 zamietnutá ako podaná oneskorene. Následne bola dňa 7.4.2009 prokurátorkou Okresnej prokuratúry Žilina podaná obžaloba sp. zn. 1Pv 828/08-14 na obvineného C. X.. Tým boli splnené podmienky pre zastupovanie štátu v tomto konaní Generálnou prokuratúrou SR podľa § 4 ods.1 písm. f) v spojitosti s § 4 ods.1 písm. a) a b) zákona č. 514/2003 Z.z. v znení od 01.01.2013. Ministerstvo vnútra nemôže byť podľa novelizovaného zákona č. 514/2003 Z.z. orgánom konajúcim za štát, pretože prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru o začatí trestného stíhania a v trestnej veci bola podaná obžaloba. Súd v zmysle citovaného ustanovenia po oboznámení účastníkov konania s uvedeným ďalej konal s Generálnou prokuratúrou SR ako orgánom konajúcim v mene SR v danom konaní.

Generálna prokuratúra SR sa vo veci vyjadrila podaním doručeným súdu dňa 8.10.2013, v ktorom namietala postavenie Generálnej prokuratúry konať v mene štátu s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. Zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru, alebo poverený príslušník policajného zboru a

prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru, alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. Logickým výkladom tohto ustanovenia v súvislosti s postupom prokurátora ohľadom zamietnutia sťažnosti proti uzneseniu má byť taký výklad, že prokurátor na základe sťažnosti preskúmal sťažnosťou napadnutý výrok uznesenia z hľadiska jeho zákonnosti, vecnej správnosti a dôvodnosti, t. j. aktívne vstúpil do začatého trestného stíhania a fakticky odobrnil postup vyšetrovateľa, alebo povereného príslušníka policajného zboru. Až takýmto postupom prokurátora Zákon č. 514/2003 Z. z. vylučuje zodpovednosť vyšetrovateľa, alebo povereného príslušníka za prípadnú nezákonnosť uznesenia, a teda vylučuje aj ministerstvo vnútra z postavenia orgánu konajúceho za štát. Pretože v prípade oneskorene podanej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátor meritórne uznesenie nepreskúmava, ale podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sťažnosť zamietne, takéto prípady zamietnutia sťažnosti nemožno subsumovať pod ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. Zákona č. 514/2003 Z. z..

V súvislosti s ostatnou novelou Zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorej absentujú prechodné ustanovenia, zastáva Generálna prokuratúra názor, že súčasná právna úprava nebráni tomu, aby v sporoch začatých pred novelou, súd ďalej konal s orgánom označeným za orgán príslušný konať v mene Slovenskej republiky. V predmetnej veci sa navrhovateľ obrátil na Ministerstvo vnútra SR so žiadosťou podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z., a následne po podaní žaloby na súd Ministerstvo vnútra konalo v súdnom spore ako orgán, konajúci v mene štátu, teda zástupca ministerstva bol oboznámený so žalobou, vyjadril sa k nej, zúčastnil sa na pojednávaní a zjavne sa oboznámil aj s listinami a dokladmi súvisiacimi s predmetom sporu. Vychádzajúc z právneho názoru vysloveného v Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010, podľa ktorého aj keď prichádzajú do úvahy ako orgány, konajúce v mene štátu viaceré orgány verejnej moci, má konať ten orgán, ktorému bola adresovaná žiadosť o náhradu škody (za podmienky, že túto žiadosť neodstúpil príslušnému orgánu) a v prípade, ak bola žiadosť adresovaná viacerým príslušným orgánom, má za štát konať ten, ktorý v danej veci začal konať ako prvý, nemožno bez ďalšieho vylúčiť Ministerstvo vnútra SR ako orgán konajúci v mene štátu v predmetnej veci. V dôsledku absencie prechodných ustanovení v novele Zákona č. 514/2003 Z. z. vznikla taktiež situácia, že nie je jednoznačne určené, ktorý orgán má konať za štát vo veciach začatých pred novelou. Popri uvedenom sa javí aj s prihliadnutím na hospodárnosť a efektívnosť občiansko-právneho konania ako dôvodné a právne súladné, aby súd konal s Ministerstvom vnútra, ktoré už v občiansko-právnom konaní vykonávalo úkony, prislúchajúce účastníkom konania.

Odporca k veci samej uviedol, že v trestnej veci týkajúcej sa trestného stíhania navrhovateľa v prípravnom konaní nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania. O zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní svedčí aj tá skutočnosť, že Okresný súd Žilina vydal v predmetnej trestnej veci trestný rozkaz, čo znamená, že považoval v prípravnom konaní vykonané dôkazy za dostatočné pre uznanie viny obžalovaného v súlade s podanou obžalobou. Až po vyhodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, vrátane zmien a doplnení výpovedí poškodenej, ktorej trestné oznámenie a následné výpovede fakticky vyvolali trestné stíhanie navrhovateľa, súd aplikujúc zásadu „in dubio pro reo“ obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Odporca poukázal na právny názor vyslovený v Rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/251/2010 z 22.5.2012, podľa ktorého i keď rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti, a teda aj zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania, nemožno považovať za nezákonné každé vznesenie obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok obvineného, ale v každej trestnej veci je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu pozorne zvážiť aj priebeh trestného konania z hľadiska vývoja dôkaznej situácie, ako aj z hľadiska dodržania základných zásad trestného konania. Pokiaľ v trestnom konaní nedošlo k porušeniu zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou, samotný výsledok trestného konania (oslobodenie spod obžaloby, zastavenie trestného stíhania, postúpenie veci) nemusí vyvolať nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia ako základného predpokladu na vznik nároku na náhradu škody. Za popísaného stavu veci nemožno považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné rozhodnutie, a preto odporca navrhuje žalobu zamietnuť z dôvodu absencie titulu, z ktorého by mohol vzniknúť nárok na náhradu škody.

Súd sa nestotožnil s názorom Generálnej prokuratúry SR uvedeným v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 8.10.2013 a je toho názoru, že v tomto konaní je štát zastúpený Generálnou prokuratúrou SR. Pokiaľ odporca dôvodil, že v prípade oneskorene podanej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátor meritórne uznesenie nepreskúmava, ale podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sťažnosť zamietne a takéto prípady zamietnutia sťažnosti nemožno subsumovať pod ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. Zákona č. 514/2003 Z. z., súd dospel k záveru, keďže zákon nerozlišuje dôvody zamietnutia sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru pri vymedzení, ktorý orgán koná v mene štátu, je potrebné striktné vychádzať z jazykového výkladu zákona analýzou použitých slov a slovných spojení v texte zákonnej normy.

Neprichádza do úvahy ani postup pri určení orgánu konajúceho za štát vychádzajúci z právneho názoru vysloveného v Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010, podľa ktorého aj keď prichádzajú do úvahy ako orgány konajúce v mene štátu viaceré orgány verejnej moci, má konať ten orgán, ktorému bola adresovaná žiadosť o náhradu škody (za podmienky, že túto žiadosť neodstúpil príslušnému orgánu). Podľa rozsudku 3Cdo 194/2010 z 30. marca 2011:

„... na úseku trestného konania, ktorý začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšený podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ Policajného zboru, ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý (§ 4 ods. 1 písm. l/ zákona č. 514/2003 Z.z.).

Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z.z.) podala žalobkyňa na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, v dôsledku čoho sa toto ministerstvo stalo orgánom verejnej moci konajúcim v danom prípade za štát. Odvolací súd založil dovolaním napadnuté rozhodnutie na správnom závere o tom, ktorý orgán koná v preskúmavanej veci za štát; na jeho správnosti nič nemení, že svoj správny názor vyvodil nesprávne z § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z., hoci ho správne mal vyvodiť z § 4 ods. 1 písm. l/ zákona č. 514/2003 Z.z.

Dovolací súd vzhľadom na to, že nesprávna aplikácia uvedeného ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. odvolacím súdom nevedla k nesprávnemu určeniu orgánu konajúceho v mene štátu, a že nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, dovolanie zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.“

Podľa názoru súdu nie je možné sa v danom prejednávacom prípade riadiť rozsudkom NS SR 3Cdo 194/2010 z 30. marca 2011 v časti jeho odôvodnenia vzťahujúceho sa k otázke určenia orgánu konajúceho v mene štátu, keďže v čase rozhodovania NS SR v uvedenej právnej veci, teda dňa 30.3.2011, nebola účinná novela zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. zákon č. 514/2012 Z.z.

Súd konštatuje, že práve zmienou novelou bolo zmenené ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a) a b) cit. zákona tak, že bolo odlišne od dovtedajšej úpravy určené zastupovanie štátu v konaní a) Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a b) Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Zastupovanie Ministerstvom vnútra SR bolo upravené pre prípady, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a:

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

V tomto prípade neprichádzajú do úvahy viaceré orgány ako zástupcovia štátu, pretože je možné nepochybne a jednoznačne určiť ako orgán konajúci za štát Generálnu prokuratúru SR podľa § 4 ods. 1 písm. f), keďže podľa § 4 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 514/2003 Z.z. je vzhľadom na priebeh trestného konania (zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru a podanie obžaloby) zo zastupovania štátu vylúčené Ministerstvo vnútra.

Vzhľadom na absenciu intertemporálnych ustanovení v zákone č. 412/2012 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013, a ide o procesnoprávny predpis, nakoľko upravuje

konanie za štát - Slovenskú republiku, teda zároveň určuje aj zástupcu štátu ako účastníka v občianskom súdnom konaní, tak pre ďalšie súdne konanie je potrebné od 01.01.2013 aplikovať novelizované znenie zákona č. 412/2012 Z.z.

Na základe uvedeného súd v konaní ďalej konal s Generálnou prokuratúrou SR ako orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky. Hoci navrhovateľ v návrhu označil ako orgán konajúci za štát Ministerstvo vnútra SR, zmenou zákona došlo k zmene konajúceho orgánu.

Súd vykonal vo veci dňa 9.10.2013 pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, právneho zástupcu navrhovateľa a poverenej zamestnankyne odporcu.

Navrhovateľ zotrval na návrhu na začatie konania v celom rozsahu s tým, že nárok pozostáva z trov obhajoby, ktoré boli vyčíslené v súlade s vyhláškou a z príslušnej sumy cestovných náhrad, ktorú ujmu mal navrhovateľ, keď sa dostavil na vyšetovanie alebo na súdne pojednávanie. Právny zástupca navrhovateľa uviedol, že vyjadrenia MV SR zo dňa 19.05.2011 k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody mu bolo doručené dňa 23.05.2011. Navrhovateľ uviedol, že uhradil právnemu zástupcovi trovy obhajoby v trestnom konaní v plnom rozsahu, ako sa v tomto konaní domáha.

Zástupkyňa odporcu uviedla v súvislosti s trovami, ktoré si uplatnil navrhovateľ, že navrhovateľ žiada úrok z omeškania od 01.04.2011, kedy bola doručená žiadosť. Ustanovenie § 16 ods. 4 zák. 514/2003 Z.z. určuje, že lehota omeškania začína plynúť najneskôr od oznámenia poškodenému, že nárok nebol uspokojený. Pokiaľ ide o v žalobe požadovanú sumu 266,22 eur ako trovy konania, javí sa odporcovi, že sa jedná o trovy, ktoré súvisia s predbežným prerokovaním nároku, pričom podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Teda spísanie žiadosti a akékoľvek tomu predchádzajúce porady s klientom by sa podľa tohto zákona nemali priznať. Žiadala, aby súd na základe trestného spisu posúdil všetky vyúčtované úkony, či k nim došlo a posúdil aj účelnosť.

Odporca žiadal žalobu zamietnuť pre neexistenciu titulu, z ktorého možno uplatniť nárok na náhradu škody, a to nezákonné rozhodnutie. Jedná sa o uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nebolo žiadnym spôsobom zrušené. Skutočnosť, že bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, podľa názoru odporcu nezakladá nezákonnosť rozhodnutia. Opakovane poukázal na názor aj Ústavného súdu SR týkajúci sa posudzovania nezákonnosti rozhodnutia v závislosti od výsledku trestného konania. ÚS SR akceptoval názor, že nie v každom prípade, v ktorom skončilo trestné konanie zastavením konania alebo postúpením veci, treba považovať rozhodnutie o vznesení obvinenia za nezákonné, ale je potrebné vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu zväžiť, posúdiť priebeh trestného konania z hľadiska dodržania základných zásad trestného konania a vývoja dôkaznej situácie. V tomto prípade dôkazná situácia bola taká, že dôkazy vykonané v prípravnom konaní nasvedčovali tomu, že sa skutok stal. Faktom je, že poškodená v priebehu konania pred súdom postupne zmenila svoju výpoveď až tak, že súd posúdil, že skutok sa stal, ale že nie je trestným činom. Súd po podaní obžaloby vydal trestný rozkaz, že celé trestné konanie prebehlo v súlade so zákonom, a preto podľa názoru odporcu nemožno posudzovať uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie, ktoré by bolo titulom na náhradu škody. Taktiež namietal pre prípad uznania nároku poškodeného príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, ak ho tak súd posúdi, a škodou spočívajúcou v trovách právneho zastúpenia v konaní pred súdom. Príčinná súvislosť bola podľa názoru odporcu prerušená vydaním trestného rozkazu súdom. To, že sa ďalej pred súdom konalo, nespôsobil prokurátor tak, ako to predpokladá § 4 ods. 1 písm. f/, takže potom by tá suma bola do skončenia prípravného konania 930,30 eur.

Právny zástupca navrhovateľa, uviedol, že z vyjadreniu zástupkyne odporcu sa javí, že žiadny ústredný orgán nenesie zodpovednosť, ani Ministerstvo vnútra SR, ani Generálna prokuratúra, ani MS SR, pretože všetci konali zákonným spôsobom. Zákonným spôsobom obvinili nevinného, zákonným spôsobom vyšetovali a podrobili trestnému stíhaniu nevinného, zákonným spôsobom bola podaná obžaloba voči nevinnému, zákonným spôsobom súd vydal trestný rozkaz proti nevinnému, až nakoniec zákonným spôsobom bol nevinný uznaný za nevinného a oslobodený spod obžaloby. To je zrejme stanovisko ústredných orgánov, ktoré si neuvedomujú, že toto je zodpovednosť štátu. Štát vydaním zákona prijal na seba zodpovednosť za takéto nezákonné postupy a je len vecou, ktorý príslušný orgán bude uhrádzať tieto náklady. V danom prípade teda súd vydal trestný rozkaz na základe podanej obžaloby. Trestný rozkaz sa rušil odporom, ako keby nebol vydaný, až súd potom v priebehu konania

zistil správny skutkový stav a oslobodil obžalovaného. Nárok bol podľa názoru právneho zástupcu navrhovateľa jasne preukázaný. Príslušné právne stanoviská vychádzali z toho, že uznesenie o vznesení obvinenia, aj keď bolo vznesené na základe určitých podozrení, je v danom prípade tým nezákonným rozhodnutím, o ktoré možno oprieť žalobný návrh. Ďalej bolo ustálené, že ak prokurátor, ktorý je dozorcóm nad dodržiavaním zákonnosti trestného stíhania, má širokú škálu možností zasiahnuť do toho procesu, usmerniť tento proces, zastaviť trestné konanie, čo prokurátor neurobil. Naopak, stotožnil sa s tým, že navrhovateľ spáchal skutky, z ktorých bol obvinený, a preto prokurátor podal obžalobu a na základe obžaloby sa pojednávalo. Čiže v danom prípade nie je postup orgánov zákonný.

Zástupkyňa odporcu poukázala na postup orgánov činných v trestnom konaní upravený Trestným poriadkom s tým, že prokurátor ani vyšetrovateľ nemajú takú možnosť skončiť celé trestné konanie, ako má súd, a to napríklad využitím zásady in dubio pro reo a pod. Musia mať vždy preukázané, že sa skutok nestal, že ho nespáchal obvinený, nepričetnosť atď. Pokiaľ sú akékoľvek pochybnosti, tak prokurátor nemôže skončiť prípravné konanie zastavením, ako tvrdil právny zástupca, ale musí podať obžalobu. V danej veci navyše celé toto konanie odobril súd tým, že vydal trestný rozkaz na základe dôkaznej situácie, podľa ktorej všetko nasvedčovalo tomu, že sa stal trestný čin a že ho spáchal obvinený. Pokiaľ sa právny zástupca navrhovateľa vyjadril, že všetky orgány sa zbavujú zodpovednosti a že jednoznačne je daná zodpovednosť štátu, odporca poukazuje na existenciu noriem, ktoré štát využíva na riadenie spoločnosti, t.j. Trestný zákon, ktorý upravuje funkcie trestného práva spočívajúce v ochrane spoločnosti pred kriminalitou, naplnením ktorého účelu je Trestný poriadok, ktorý upravuje postupy orgánov činných v trestnom konaní. Sú to orgány štátu, ktoré vykonávajú určité činnosti, vrátane ochrany pred kriminalitou, trestania páchatel'ov atď. a táto činnosť je v súlade s normou vytvorenou štátom, a následne má byť štát sankcionovaný de facto za to, že hoci všetko bolo v súlade so zákonom, len sa využili postupy umožňované súdu v trestnom konaní, t. j. aj využitie zásady in dubio pro reo.

Podľa ust. § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj cit. zák.) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 2 cit. zák. ustanovenia zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 5 ods. 1 cit. zák. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa ust. § 6 ods. 1 cit. zák. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa ods. 2 cit. zák. ustanovenia právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa ods. 3 cit. zák. ustanovenia ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

Podľa ust. § 8 ods. 1 písm. a) cit. zákona právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa ust. § 15 ods. 1 cit. zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti

poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa ods. 2 cit. zák. ustanovenia ak bola žiadost podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa ust. § 16 ods. 1 cit. zák. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa ust. § 16 ods. 4 cit. zák. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa ust. § 17 ods. 1 cit. zák. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ust. § 18 ods. 1 cit. zák. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa ust. § 18 ods. 2 cit. zák. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

Podľa ust. § 18 ods. 3 cit. zák. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ, ak ide o meškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. účinného od 1.1.2009 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Súd v konaní postupoval v zmysle § 132 O.s.p., podľa ktorého dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s ust. § 153 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich, alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu súd návrhu, čo do zaplatenia sumy 1.907,31 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo žalovanej sumy od 19.5.2011 do zaplatenia vyhovel a vo zvyšnej časti uplatneného nároku na úrok z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 9 % ročne od 1.4.2011 do 18.5.2011 návrh zamietol.

Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci a zodpovednosť obce a vyššieho územného celku za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy. Pod výkonom verejnej moci sa rozumie rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je objektívna (bez zreteľa na zavinenie), nemožno sa jej zbaviť. Vzniká za predpokladu, že bola spôsobená orgánmi verejnej moci za podmienok ustanovených zákonom a pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom.

Navrhovateľ si uplatnil nárok s vzhľadom na ustálenú judikaturu, pričom v návrhu na začatie konania poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, podľa ktorého:

...Za ústavnne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia.

Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp.zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp.zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné.

Rovnaký právny názor dovolací súd zaujal aj v rozhodnutí z 30. novembra 2009 sp.zn. 4 Cdo 183/2009.

Súd mal preukázané, že navrhovateľ žiadosťou zo dňa 1.3.2011 adresovanou Ministerstvu spravodlivosti SR, následne odstúpenou na Ministerstvo vnútra SR žiadal o prerokovanie nároku na náhradu škody

vo výške 1 907,31 € titulom nezákonného rozhodnutia. Súd mal ďalej preukázané, že Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Žiline ČVS:ORP-831/OVK-ZA-2008 zo dňa 18.8.2008 bolo začaté trestné stíhanie C. X., ako obvineného za zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona. Proti uzneseniu podal navrhovateľ sťažnosť, ktorá bola Uznesením 1Pv 828/08-4 Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 11.9.2008 zamietnutá ako podaná oneskorene. Dňa 7.4.2009 bola prokurátorkou Okresnej prokuratúry Žilina pod sp. zn. 1Pv 828/08-14 podaná obžaloba na obvineného C. X.. Obžalovaný C. X. bol rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 34T/59/2009 zo dňa 27.5.2010 oslobodený spod obžaloby č. 1Pv 828/08 zo dňa 7.4.2009 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona. Krajský súd Žilina uznesením sp. zn. 1To 97/2010-203 zo dňa 5.10.2010 rozhodol o odvolaní okresného prokurátora proti Rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 34T/59/2009 zo dňa 27.5.2010 tak, že odvolanie okresného prokurátora zamietol, pretože nie je dôvodné.

Súd dospel k záveru, že základný predpoklad pre existenciu zodpovednosti štátu za škodu, a to nezákonné rozhodnutie, bol splnený. Vzhľadom na výsledok trestného konania, v ktorom bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby, je možné konštatovať, že uznesenie o začatí trestného stíhania je nezákonné, pretože navrhovateľ zločin obmedzovania osobnej slobody nespáchal a trestné stíhanie voči nemu nemalo byť začaté. Podstata nároku na náhradu škody sa neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy obhajoby.

Pokiaľ odporca navrhoval návrh zamietnuť s poukazom na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v uznesení sp. zn. 1US 548/2012-13 zo dňa 7.11.2012, ako i na právny názor Krajského súdu Bratislava vyslovený v rozsudku č.k. 8 Co 251/2010-103 z 22.5.2012, súd cituje z uznesenia sp. zn. 1US 548/2012-13:

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou 25. marca 2008 na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhala náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) v sume 30 000 Sk ako náhrady trov konania a v sume 500 000 Sk z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovaným bola Slovenská republika, v 1. rade zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a 2. rade Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Škoda mala sťažovateľke vzniknúť tým, že na základe uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Brezne, Úradu justičnej a kriminálnej polície ČVS: ORP-227/OdV-BR-2006 z 13. júla 2006 bola sťažovateľka obvinená z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Okresná prokuratúra v B. podala na sťažovateľku 23. novembra 2006 pre tento prečin obžalobu na Okresnom súde Brezno, ktorý uznesením sp. zn. 2 T 177/2006 z 27. júna 2006 vec postúpil podľa § 350 ods. 2 Trestného poriadku podľa § 241 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy Banská Bystrica (ďalej len „obvodný úrad“) ako priestupok. Obvodný úrad rozhodnutím sp. zn. OVVS-P-07/444/MP, OVVS 07/03175/MP z 12. novembra 2007 zastavil konanie o priestupku podľa § 76 ods. 1 písm. b) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“), t. j. z dôvodu, že sťažovateľka nespáchala skutok, pre ktorý bolo konanie o priestupku vedené. V danom prípade malo ísť o priestupok na úseku ochrany pred alkoholizmom a inými toxikomániami podľa § 30 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch.

O žalobe sťažovateľky rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 C 66/2008 z 27. októbra 2009 tak, že ju zamietol a nepriznal žalovaným náhradu trov konania. Podľa okresného súdu v konaní neboli preukázané zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu, ako ich predpokladá zákon o zodpovednosti za škodu, a ani to, že sťažovateľke vznikla škoda nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci. Nebola preto zrejماً ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom žiadala zmeniť odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu a jej návrhu v celom rozsahu vyhovieť a zároveň zaviazat žalovaných v 1. a 2. rade nahradiť jej trovy konania.

Po podanom odvolaní preskúmal rozsudok okresného súdu z 27. októbra 2009 krajský súd ako súd odvolací. Krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 251/2010-103 z 22. mája 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu, pretože dospel k názoru, že je vecne správny.

10. Vychádzajúc z takto vymedzenej právomoci ústavného súdu ostalo jeho úlohou posúdiť, či napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, mohlo dôjsť k takému zásahu do práv sťažovateľky. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd po prepise dôvodov rozhodnutia okresného súdu, obsahu odvolania sťažovateľky a vyjadrení žalovaného v 2. rade podrobne opísal samotný skutok, ktorý bol sťažovateľke kladený za vinu. Krajský súd uviedol aj rozsah dokazovania v tejto veci a samotný postup príslušných orgánov verejnej moci, a to od začatia trestného stíhania vo veci prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, vznesenia obvinenia proti sťažovateľke, podania obžaloby pre tento prečin na sťažovateľku a následného postúpenia veci sťažovateľky obvodnému úradu až po rozhodnutie o zastavení konania o priestupku. Následne krajský súd ako vlastné odôvodnenie správnosti rozsudku okresného súdu z 27. októbra 2009 uviedol:

... Vzhľadom na zistené skutkové okolnosti daného prípadu vyplývajúce z vyšetrovacieho spisu, a to najmä pokiaľ ide o výkon dozoru nad zverenými žiakmi počas školského výletu navrhovateľkou ako učiteľkou pod vplyvom alkoholu, možno prijať záver, že nezákonnosť predmetného uznesenia o vznesení obvinenia navrhovateľky nemožno vyvodiť len zo skutočností, že následne bola trestná vec postúpená na prejednanie a rozhodnutie o priestupku, ktoré konanie bolo zastavené, pričom je potrebné vychádzať z toho, že nebolo nezistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou a zo skutočností, že preukázanie viny obžalovaného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom.

Ďalej odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že navrhovateľka nepreukázala v konaní vznik škody spočívajúcej v nemajetkovej ujme v peniazoch v sume 500.000,-Sk a vzhľadom na skutkové okolnosti zistené vyšetrovateľom a prokurátorom s ktorými sa stotožnil aj súd, čo vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia o postúpení trestnej veci navrhovateľky na konanie o priestupkoch, keď sa nestotožnil len s právnou kvalifikáciou skutku prokurátorom uvedenou v obžalobe, nebola daná ani príčinná súvislosť medzi navrhovateľkou tvrdenou škodou spočívajúcou v nemajetkovej ujme v dôsledku zníženia jej vážnosti v spoločnosti, straty zamestnania a pod. a nezákonným rozhodnutím.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.“

11. Podľa ústavného súdu postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Krajský súd dal sťažovateľke v napadnutom rozsudku podrobnú odpoveď na to, prečo jej nebola priznaná náhrada škody za vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu nevykazuje všeobecný charakter. V prípade nároku sťažovateľky bolo kľúčové predovšetkým posúdenie otázky, či skutočnosť, že trestná vec sťažovateľky bola postúpená obvodnému úradu na prerokovanie priestupku, ktoré (konanie o priestupku) bolo následne zastavené z dôvodu podľa § 76 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch, mala rovnaké následky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Krajský súd k tejto otázke zaujal postoj, že táto skutočnosť sama osebe nevyvoláva nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia ako základného predpokladu na vznik nároku na náhradu škody. Krajský súd v tejto súvislosti oprel svoj názor o okolnosti daného prípadu a najmä o to, že sťažovateľka ako učiteľka mala vykonávať riadny dozor nad žiakmi počas školského výletu, z čoho nepochybne vyplýva, že nemala byť pod vplyvom alkoholu. Fakt, že sťažovateľka bola v tom čase pod vplyvom alkoholu, pritom nebol sporný a ani samotná sťažovateľka to v sťažnosti nerozporovala.

Z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. 1US 548/2012-13 vyplýva, že sťažovateľka si trestné stíhanie zavinila sama, keď v čase, kedy ako učiteľka mala vykonávať riadny dozor nad žiakmi počas školského výletu, bola pod vplyvom alkoholu. V danom prejednávacom prípade však nie je možné konštatovať, že navrhovateľ si trestné stíhanie zavinil sám a súd by mal preto analogicky aplikovať ust. § 8 ods. 1 písm.

a) cit. zákona. Ako konštatoval okresný súd v rozsudku sp. zn. 34T/59/2009 zo dňa 27.5.2010, ktorým bol obžalovaný C. X. oslobodený spod obžaloby: Výpoveď svedkyne poškodenej D. Z. ako najdôležitejší dôkaz v tomto konaní sa však postupne „vyvíjala“ tak, že popis jednotlivých udalostí a ich následnosť bola odlišná od tých, z ktorých vychádzala prokurátorka pri podaní obžaloby, je zrejmé, že skutkový stav zistený prokurátorom a skutkový stav zistený následne v súdnom konaní boli rozdielne následkom vývoja výpovede svedkyne poškodenej. Vzhľadom však na charakter zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá je objektívna, nemožno sa jej teda zbaviť, je predovšetkým rozhodujúci výsledok trestného konania. Súd preto dospel k záveru, že zodpovednosť štátu za škodu je v tomto prípade daná. Pokiaľ bola podľa názoru odporcu príčinná súvislosť prerušená vydaním trestného rozkazu a to, že sa ďalej pred súdom konalo, nespôsobil prokurátor, súd pre úplnosť uvádza, že proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 34T/59/2009 zo dňa 27.5.2010, ktorým bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby, podal odvolanie práve prokurátor.

Súd ďalej skúmal vznik škody. Zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. má charakter občiansko-právnej zodpovednosti. Zákon č. 514/2003 Z.z. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym, preto pokiaľ tento špeciálny zákon neobsahuje vlastnú úpravu, právne vzťahy sa podľa § 25 cit. zákona spravujú, ak § 26 neustanovuje inak, Občianskym zákonníkom. Preto bolo potrebné aplikovať v tomto smere príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy, a to § 442 Občianskeho zákonníka a škodu chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Podľa ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. Súd predovšetkým skúmal, či navrhovateľovi škoda skutočne vznikla, či teda jej existenciu preukázal a uniesol tak dôkazné bremeno tohto tvrdenia a či medzi rozhodnutím, uznesením o vznesení obvinenia a navrhovateľom tvrdným vznikom škody existuje príčinná súvislosť, teda či uznesenie o vznesení obvinenia malo za následok vznik škody.

Príčinná súvislosť je priama väzba javov, v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Rozhodujúce nie je časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku. Atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou spája zákon zodpovednosť za škodu.

Súd dospel pri zisťovaní príčin vzniku škody a hodnotení vzťahu medzi vzniknutou škodou a príčinami, ktoré škodu spôsobili, k záveru, že škoda navrhovateľovi vznikla v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím.

Súd mal nepochybne zistené z pripojeného vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ v Žiline ČVS:ORP-831/OVK-ZA-2008, že navrhovateľ mal v danom konaní splnomocneného právneho zástupcu na základe plnej moci. Navrhovateľ si uplatnil náhradu škody titulom vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 1 907,31 € a predložil priebežné vyčíslenie trov obhajoby zo dňa 22.6.2009, doúčtovanie trov obhajoby zo dňa 25.1.2011, faktúru č. 11006 vyhotovenú advokátom JUDr. Dušanom Chlapíkom dňa 25.1.2011 a príjmový pokladničný doklad zo dňa 17.11.2011, podľa ktorého advokát JUDr. Dušan Chlapík prijal od C. X. sumu 1.878,79 EUR za trovy obhajoby 34T/59/2009. Tiež súdu predložil doklad preukazujúci cenu za cestovný lístok prostriedkom hromadnej dopravy - autobusom z A. do Q., teda jedným smerom, ktorá je vo výške 1,30 EUR, pri obojstrannej jazde to predstavuje 2,60 EUR a pri počte vykonaných ciest 11 na vyšetrovacie úkony pojednávania predstavuje vynaložená suma na

tieto cesty 28,60 EUR. Navrhovateľ sa zúčastnil podľa vyšetrovacieho i súdneho spisu na nasledovných vyšetrovacích úkonoch a súdnych pojednávaniach:

- 18.8.2008 (výsluch obvineného navrhovateľa)
- 24.9.2008 (konfrontácia obvineného navrhovateľa a poškodenej)
- 11.11.2008 (záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu)
- 23.03.2009 (opakované záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu po vrátení veci z prokuratúry na ďalšie vyšetrovanie)
- 19.6.2009 pojednávanie na OS ZA
- 13.10.2009 pojednávanie na OS ZA
- 23.02.2010 pojednávanie na OS ZA
- 09.04.2010 pojednávanie na OS ZA
- 14.05.2010 pojednávanie na OS ZA
- 27.05.2010 pojednávanie na OS ZA
- 05.10.2010 pojednávanie na KS ZA

Súd preskúmal nárok uplatnený navrhovateľom podľa ustanovení vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhl.). Trovy obhajoby vykonané obhajcom podľa vyšetrovacieho a súdneho spisu pozostávajú z:

a) tarifnej odmeny a režijného paušálu advokáta :

Výška tarifnej odmeny bola určená vo výške 1/8 výpočtového základu, pričom súd vychádzal z § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., pretože pre daný trestný čin (§ 182 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona v zmysle uznesenia o začatí trestného stíhania) bola určená horná hranica trestnej sadzby prevyšujúca 5 rokov a neprevyšujúca 10 rokov.

1. úkon právnej služby: prevzatie a príprava obhajoby na základe plnej moci zo dňa 18.08.2008 podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 79,07 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,31 eur;
2. úkon právnej služby: písomná sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa zo dňa 21.08.2008 podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 79,07 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,31 eur;
3. úkon právnej služby: účasť na výsluchu obvineného 24.09.2008 (od 8,30 hod do 9,30 hod) podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 79,07 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,31 eur;
4. úkon právnej služby: účasť na konfrontácii 24.09.2008 (od 10,10 hod do 11,15 hod) podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 79,07 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,31 eur;
5. úkon právnej služby: účasť na výsluchu svedka 8.10.2008 (od 8,45 hod do 9,25 hod) podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 79,07 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,31 eur;
6. úkon právnej služby: účasť na výsluchu svedkov 8.10.2008 (od 10,45 hod do 11,45 hod) podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 79,07 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,31 eur;
7. úkon právnej služby: účasť na výsluchu svedka 27.10.2008 (od 13,30 hod do 14,00 hod) podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 79,07 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,31 eur;
8. úkon právnej služby: záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu 11.11.2008 podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 79,07 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,31 eur;
9. úkon právnej služby: účasť na výsluchu svedkov 14.01.2009 (od 8,35 hod do 10,15 hod) podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 86,93 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,95 eur;
10. úkon právnej služby: účasť na výsluchu svedka 15.01.2009 (od 8,45 hod do 9,00 hod) podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 86,93 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,95 eur;

11. úkon právnej služby: záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu po vrátení spisu z prokuratúry na pokračovanie vo vyšetrovaní 23.03.2009 podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 86,93 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,95 eur;
12. úkon právnej služby: písomný odpor proti trestnému rozkazu zo dňa 29.04.2009 podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 86,93 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,95 eur;
13. úkon právnej služby: účasť na hlavnom pojednávaní na súde 19.06.2009 podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 86,93 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 6,95 eur;
14. úkon právnej služby: účasť na hlavnom pojednávaní na súde 13.10.2009 podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 260,79 eur (3x 86,93 eur), režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 20,85 eur (3x 6,95 eur); v tejto súvislosti súd konštatuje, že pojednávanie trvalo od 8,40 do 10,24 hod, po prerušení 10,34 do 13,32 hod a od 13,50 do 13,55 hod; keďže podľa § 14 ods. 1 písm. d/ patrí odmena za jeden úkon za každé dve začaté hodiny, súd bral do úvahy, že vzhľadom na dĺžku pojednávania, ide o odmenu ako za tri úkony (pojednávanie trvalo 6 začatých hodín).
15. úkon právnej služby: účasť na hlavnom pojednávaní na súde 23.02.2010 - odročené bez prejednania podľa § 14 ods. 5 vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 1 z 86,93 eur, čo je 21,28 eur (takto si uplatnil navrhovateľ) režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 7,21 eur;
16. úkon právnej služby: účasť na hlavnom pojednávaní na súde 09.04.2010 podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 180,34 eur (2 x 90,17 eur), režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 14,42 eur (2x 7,21 eur); v tejto súvislosti súd konštatuje, že pojednávanie trvalo od 9,13 hod do 12,06 hod, keďže podľa § 14 ods. 1 písm. d/ patrí odmena za jeden úkon za každé dve začaté hodiny, súd bral do úvahy, že vzhľadom na dĺžku pojednávania, ide o odmenu ako za dva úkony (pojednávanie trvalo 3 začaté hodiny).
17. úkon právnej služby: účasť na hlavnom pojednávaní na súde 14.05.2010 podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 90,17 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 7,21 eur;
18. úkon právnej služby: účasť na hlavnom pojednávaní na súde 27.05.2010 podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 90,17 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 7,21 eur;
19. úkon právnej služby: účasť na pojednávaní pred odvolacím súdom 05.10.2010 podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. v nadväznosti na § 12 ods. 3 písm. b/ vyhl., vo výške 90,17 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl., vo výške 7,21 eur;

b) náhrady DPH z :

tarifnej odmeny za úkony pod č. 1 až 13 (znenie do 31.05.2009 umožňovalo priznať DPH len z tarifnej odmeny) v sadzbe 19% v súlade s ustanovením § 18 ods. 3 vyhl., nakoľko z výpisu z internetového portálu Finančného riaditeľstva SR súd zistil, že právny zástupca navrhovateľa bol platiteľom DPH od 16.07.2007 do 31.03.2011, a to v sume 202,77 eur / tj. len z tarifnej odmeny v sume 1.067,21 eur, nie z režijného paušálu/.

tarifnej odmeny a náhrad podľa § 14 až §16 za úkony pod č. 14 až 19 (znenie od 01.06.2009 umožňovalo priznať DPH z tarifnej odmeny aj režijného paušálu) v sadzbe 19% v súlade s ustanovením § 18 ods. 3 vyhl., nakoľko z výpisu z internetového portálu Finančného riaditeľstva SR súd zistil, že právny zástupca navrhovateľa bol platiteľom DPH od 16.07.2007 do 31.03.2011, a to v sume 151,43 eur.

Spolu trovy obhajoby s DPH činili 2.303,67 eur, po odčítaní zloženého preddavku v zmysle vyčíslenia na čísle listu 23, vo výške 424,88 eur, potom náhrada škody predstavuje 1.878,79 eur.

Súd mal preukázané z pripojeného vyšetrovacieho a trestného spisu vykonanie, ako aj účelnosť všetkých úkonov právnej služby uvedených v priebežnom vyčíslení trov obhajoby zo dňa 22.6.2009 a doučtovaní trov obhajoby zo dňa 25.1.2011 v hore uvedenej špecifikácii.

Súčtom súm 28,60 a 1 878,79 je možné dospieť výslednej škode 1 907,39 EUR, ktorá navrhovateľovi vznikla nezákonným rozhodnutím. Trovy konania boli účelne vynaložené, navrhovateľ bol povinný sa na vyšetrovacie úkony i pojednávania dostaviť a cestoval z miesta svojho trvalého bydliska v A. do

miesta sídla okresného riaditeľstva PZ a sídla okresného súdu, ako i vynaložil finančné prostriedky na úhradu trov obhajoby. Súd mal tiež preukázané, že obhajca navrhovateľa sa zúčastnil všetkých vyšetrovacích úkonov a súdnych pojednávaní, za ktoré právne služby uhradil navrhovateľ obhajcovi tieto úkony obhajoby. Pokiaľ odporca namietal trovy vyčíslené právnym zástupcom navrhovateľa za predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s poukazom na § 18 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z. z., 2. vety, podľa ktorého súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom, táto námietka navrhovateľa bola nedôvodná, pretože navrhovateľ si trovy v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku neuplatnil.

Navrhovateľ si uplatnil nárok na úrok z omeškania zo žalovanej sumy od 1.4.2011 do zaplatenia v zákonnej výške. Súd návrhu v časti úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo žalovanej sumy od 19.5.2011 do zaplatenia vyhovel a vo zvyšnej časti uplatneného nároku na úrok z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 9 % ročne od 1.4.2011 do 18.5.2011 návrh zamietol. Žalovaná strana sa dostala do omeškania s náhradou škody odo dňa oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, ktoré oznámenie bolo datované dňom 19.5.2011, od ktorého dňa sa dostal odporca do omeškania. Nie je podstatné, kedy bolo uvedené oznámenie právnemu zástupcovi navrhovateľa doručené, významný pre vznik omeškania je podľa názoru súdu deň, kedy došlo ku rozhodnutiu orgánu konajúceho za štát, teda k jeho subjektívnej vedomosti, že nárok na náhradu škody neuspokojí.

V časti úroku, v ktorej súd návrh zamietol, bol návrh nedôvodný podľa ust. § 16 ods. 4 tretej vety cit. zák., podľa ktorého lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody.

Vo výroku o náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 142 ods. 3 zák. č. 99/1963 Z.z., Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.), podľa ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti, a podľa § 151 ods. 7 O.s.p., podľa ktorého súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov konania vyjadrenú zlomkom alebo percentom, po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania súd samostatným uznesením. Navrhovateľ bol v konaní čiastočne neúspešný, pričom jeho neúspech bol nepatrný, spočíval len v zamienutí časti príslušenstva žalovanej sumy, a to úroku z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.4.2011 do 18.5.2011. Vzhľadom na to, že rozsudok bol vyhlásený na pojednávaní, pričom súdu nebolo známe pred vyhotovením rozsudku vyčíslenie trov konania navrhovateľa, ani či sa navrhovateľ a právny zástupca na vyhlásenie rozsudku dostavia, súd o náhrade trov rozhodol percentom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline .

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).